

CAPITOLUL 1

Sâmburi de Umbră

Roata Timpului se învârtește, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă, apoi se preschimbă în mituri și sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce. Într-o Vârstă, numită de unii A Treia Vârstă, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munții Dhoom. Vântul nu era începutul. Învărtirea Roții Timpului nu are nici început, nici sfârșit. Dar era un început.

Pe sub soarele de dimineață, vântul bătea spre miazănoapte și apus, peste pajiseti nesfărșite și desisuri răspândite pe ici, pe colo, peste apele repezi ale râului Luan, dincolo de creasta sfârâmată a Piscului Dragonului, muntele legendar care se înălță peste câmpia domoală, atât de sus, încât, de la jumătate, era ascuns în nori. Piscul Dragonului, locul în care acesta murise – și, odată cu el, Vârsta Legendelor, aşa cum se spunea – și unde se profetise că avea să renască. Sau renăscuse deja. Spre miazănoapte și apus, trecând de târgurile numite Jualdhe, Darein și Alindaer, unde poduri ca niște

dantele din piatră se arcuiau către Zidurile Strălucitoare, mariile ziduri albe ale orașului pe care mulți îl numeau cel mai măreț din lume. Tar Valon. Un oraș pe care umbra muntelui, întinzându-se în fiecare seară, de-abia îl atingea.

Dincolo de ziduri, clădirile ridicate de Ogieri de mai bine de două mii de ani păreau să crească de-a dreptul din pământ sau să fi fost sculptate de vânturi și ploi, și nu de mâinile unor zidari, nici măcar unii atât de meșteri precum faimoșii Ogieri. Unele clădiri amintea de păsările care-și luau zborul sau de scoici uriașe din îndepărtele mări. Turnuri zvelte, drepte sau spiralate, erau legate unele de altele prin poduri aflate la sute de picioare deasupra pământului, adesea fără balustrade. Numai cei care apucaseră să petreacă mai multă vreme în Tar Valon se mai obișniseră cât de cât să le privească. Ceilalți se holbau ca niște oameni de la țară.

Mai măreț decât toate celelalte, Turnul Alb domina orașul, scăpind în soare ca osul poleit. „Roata Timpului se învârtește în jurul Tar Valonului, iar acesta în jurul Turnului“, spuneau oamenii din oraș. Primul lucru pe care-l vedeau călătorii ce se apropiau, până să ajungă să zărească podurile sau insula, dacă erau pe corăbii, era Turnul care strălucea ca o torță. Nu era, aşadar, de mirare că piața largă care se întindea dincolo de zidurile Turnului părea mult mai mică decât în realitate, sub ochiul său neierțător, iar oamenii păreau doar niște gângâni. Dar, chiar dacă ar fi fost cel mai pipernic din oraș, Turnul tot s-ar fi bucurat de respectul amestecat cu teamă al lumii de pe insulă, căci era inima puterii Aes Sedai.

În ciuda mulțimii lor, oamenii nu ajungeau nici pe departe să umple piața. Pe la marginea era înghesuală, fiecare văzându-și de treburile de zi cu zi, însă ceva mai aproape de hotarele Turnului, mulțimea se rărea, până ce, pe o porțiune cam de cincizeci de pași în jurul Turnului, nu mai rămânea nimici. În Tar Valon, femeile Aes Sedai erau respectate și chiar mai mult de atât, iar Suprema Înscăunată stăpânea asupra orașului, ca și asupra Surorilor, însă cei mai mulți căutau să se țină cât mai departe cu puțință de tot ce însemna puterea

Aes Sedai. Una era să te fălești cu căminul tău măreț din sala de ospete, altceva să pășești drept în mijlocul flăcărilor.

Cățiva, totuși, îndrăzneau să se apropie de treptele late care duceau la intrarea în Turn, la ușile meșteșugit sculptate, îndeajuns de mari pentru o duzină de bărbați așezăți unul lângă altul. Ușile erau deschise, primitoare. Întotdeauna se găseau oameni care aveau nevoie de ajutor sau de răspunsuri pe care credeau că numai de la femeile Aes Sedai le puteau dobândi. Veneau de peste tot, din Arafel și Ghealdan, Saldaea și Illian. Mulți găseau ajutor și sfaturi, cu toate că adesea erau altele decât cele pe care le așteptau sau doreau.

Min nu-și coborî gluga care-i ascundea chipul în faldurile ei. Era o zi călduroasă, dar mantia ei era îndeajuns de subțire pentru a nu atrage atenția. Părea doar o femeie foarte timidă. Mulți erau așa, când se apropiau de Turn. Înfățișarea ei era cât se putea de comună. Părul negru era ceva mai lung decât ultima dată când fusese în Turn, cu toate că încă nu-i ajungea la umeri, iar rochia, având drept singură podoabă fâșii înguste de dantelă albă de Jaerecuz, la mâneci și la guler, s-ar fi potrivit pentru fiica unui fermier înstărit, care-și pusese hainele de sărbătoare, aşa cum făceau și alte femei care se pregăteau să urce treptele late. Cel puțin așa nădăduia Min. Se sili să nu se holbeze la celelalte persoane din jur, căutând să observe dacă pășeau sau se purtau altfel. „Pot s-o fac“, își spuse.

Nu bătuse atâtă drum ca să dea acum înapoi. Rochia era numai bună pentru a o ascunde. Toți cei din Turn care-și puteau aminti de ea o știau drept o Tânără cu părul tuns foarte scurt, purtând mereu surtuc și pantaloni bărbătești. Rochii, niciodată. Trebuia să treacă neobservată, pentru că treaba cu care venise nu putea rămâne neînfăptuită.

Stomacul i se strânse pe măsură ce se apropia de Turn. Își încreștează brațele pe bocceaua pe care o ducea la piept. Înăuntru erau hainele ei obișnuite, încălțările bune și toate lucrurile pe care le avea, în afară de calul pe care-l lăsase la un han, nu departe de piață. Cu puțin noroc, avea să fie din nou în să în câteva ceasuri, pe drumul spre podul Ostrein și apoi spre miazăzi.

Nu că ar fi fost dormică să se urce din nou în să, după atât de puțină vreme și după ce-și petrecuse săptămâni în șir fără să se odihnească nici măcar o zi. Însă voia să plece cât mai repede din locul acela. Turnul Alb nu i se păruse niciodată cu adevărat primitor, iar acum îi apărea aproape la fel de îngrozitor precum temnița Celui Întunecat, din Shayol Ghul. Înfiorându-se, își dori să nu se fi gândit la Cel Întunecat. „Mă întreb dacă Moiraine crede că am venit încocace numai pentru că mi-a cerut-o ea. Lumina să m-ajute, mă port ca o fetiță. Fac numai prostii, și asta din pricina unui bărbat!“

Urcă treptele, cu destulă greutate – erau atât de late încât îi trebuiau doi pași pentru a ajunge la următoarea – și, spre deosebire de majoritatea celorlați, nu se opri să privească înălțimile palide ale Turnului, cu respect și cu teamă în ochi. Nu voia decât să termine ce-avea de făcut.

Dincolo de uși era o sală rotundă, mare, încunjurată de arcade. Cei veniți cu jalba stăteau înghesuți în mijlocul încăperii, sub tavanul ușor arcuit. Pardoseala din piatră de culoare deschisă lucea, șlefuită de nenumăratele perechi de picioare care se foiseră, temătoare, pe-acolo, vreme de mai multe secole. Cu toții se gândeau numai la locul în care se aflau și la pricina care-i adusese acolo. Un fermier și soția sa, îmbrăcați în haine simple, de lână, strângându-și unul altuia palmele bătorite, ședeau lângă o negustoresă în veșminte de mătase și catifea, la picioarele căreia se ghemuia o cameristă, ținând la piept o casetă suflată în argint – darul săpânei sale pentru cele din Turn, fără îndoială. În alte părți, negustoresa ar fi strămbat din nas dacă s-ar fi găsit atât de aproape de niște oameni de la țară, iar aceia, pesemne, s-ar fi tras înapoi, plecându-și umili capetele. Dar nu aici. Nu acum.

Prin mulțime nu se vedea mulți bărbăti – ceea ce pe Min n-o surprindea deloc. Bărbății se simțeau stârjeniți dacă dădeau cu ochii de Aes Sedai. Cu toții știau că Frângerea Lumii fusese iscată de bărbății Aes Sedai, pe timpul când aceștia încă mai existau. Amintirea nu pierse nici măcar după trei mii de ani, chiar dacă multe amănunte se pierduseră. Mamele încă își mai speriau copiii cu povești despre bărbății

care conduceau Puterea Supremă, sortiți să înnebunească din pricina saidinului spurcat de Cel Întunecat, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor. Cea mai înfricoșătoare poveste era cea despre Lews Therin Telamon, Dragonul, Ucigașul-de-Neam, cel care pornise Frângerea. Nici oamenii mari nu rămâneau netulburăți de aceste istorisiri. Profetiile spuneau că Dragonul avea să renască în ceasul de mare cumpăna al omenirii, pentru a-l înfrunta pe Cel Întunecat în Tarmont Gai'don, Ultima Bătălie, dar asta nu-i făcea pe oameni să-și schimbe părerea despre legăturile dintre bărbăți și Putere. Femeile Aes Sedai își luaseră obiceiul de a-i vâna pe toți bărbății care o puteau conduce. Dintre cele șapte Ajah, cea Roșie numai asta făcea.

A cere ajutor de la Aes Sedai era cu totul altceva, firește, însă puțini bărbăți se împăcau cu gândul de a fi, în vreun fel, legați de Turn și de treburile Puterii. Străjerii erau altfel, dar ei erau încătuși, fiecare, de câte o Aes Sedai – nu erau nici pe deosebire bărbăți obișnuiați. Se spunea că „un bărbat ar prefera să-și taie mâna, decât să-i ceară unei Aes Sedai să-i scoată așchia din deget“. Femeile luau asta drept o zicală care batjocorea încăpătanarea și prostia bărbăților, însă Min auzise bărbăți pentru care vorba era cum nu se putea mai adevărată.

Se întrebă ce-ar fi făcut oamenii aceia dacă ar fi știut atâtea cât ea. Ar fi luat-o la fugă urlând, pesemne. Iar dacă ar fi aflat pricina pentru care se afla acolo, poate că ea n-ar mai fi scăpat cu viață nici măcar cât să cadă în mâinile gărzilor care s-o arunce în temniță. Avea ceva prietenii în Turn, dar nu dintre cei care să se bucure de putere sau autoritate. Dacă misiunea ei ar fi fost descoperită, n-ar fi putut s-o ajute – mai degrabă i-ar fi tras după ea la spânzurătoare. Poate nici măcar n-ar mai fi fost judecată – s-ar fi găsit cineva să-i închidă gura, pentru vecie.

Își spuse că trebuia să alunge gândurile de soiul asta. „O să ajung să-i vorbesc și o să plec nevătămată. Rand al'Thor, arde-te-ar focul pentru că m-ai băgat în necazurile astea!“

Prin sala cea rotundă se plimbau vreo trei sau patru Alese, femei de vârstă lui Min sau poate puțin mai mari, care le

vorbeau în şoaptă celor veniţi cu jalbe. Purtau rochii albe fără vreo podoabă, în afara celor șapte dungi colorate de la poale, câte una pentru fiecare Ajah. Din când în când apărea și câte o novice, o fată încă și mai Tânără, toată în alb, care să-i conducă mai departe pe cei care puteau fi primiți. Aceştia își urmău călăuză, deopotrivă nerăbdători și tulburăți.

Una dintre Alese, cu părul cărlionțat, se opri în fața lui Min, făcând-o să-și strângă și mai tare boccea la piept.

— Să te scalde Lumina, îi spuse, fără să-i dea prea multă atenție. Sunt Faolain. Ce ajutor îți poate oferi Turnul?

Pe chipul ei rotund și smead se citea că, dacă ar fi avut de ales, nu s-ar fi îndeletnicit cu treaba aceea plăticoasă. Din ceea ce știa Min, pesemne că ar fi preferat să învețe. Alesele se pregăteau pentru a fi Aes Sedai. Si, lucru încă și mai important, Faolain nu o recunoscuse. Se mai întâlniseră de câteva ori înainte, dar numai în treacăt. Chiar și aşa, Min își plecă ochii, chipurile din respect și teamă. Nu era ceva neobișnuit – puțini oameni de la țară înțelegeau pe deplin marea deosebire dintre o Aleasă și o soră. Ascunzându-se cu mantia, își mută privirea de la Faolain.

— Am o întrebare pentru Suprema Înscăunată, începu, apoi se întrepruse brusc, atunci când trei Aes Sedai se opriră sub arcade privind în sala de primire.

Alesele și novicele se înclinau, atunci când se apropiau de vreuna dintre cele trei, însă, în afară de asta, își vedea de drumurile lor. Poate că iuțeau puțin pasul, dar atât. Nu și oamenii de rând care parcă își țineau cu toții râsuflarea. Departe de Turnul Alb, de Tar Valon, poate că n-ar fi văzut în cele trei decât niște femei a căror vârstă n-o puteau ghici, tinere încă, dar mult mai mature decât altele. Numai că, în Turn, nu mai încăpeau nici o îndoială. Timpul trecea altfel peste o femeie care mânuise îndelung Puterea Supremă, decât peste celelalte. În Turn, o Aes Sedai putea fi recunoscută și fără inelul cu Marele Șarpe.

Oamenii din multime începuseră să facă plecăciuni. Puținii bărbăti se înfiorără. Cățiva căzură de-a dreptul în genunchi. Negustoreasa cea bogată părea îngrozită, iar cei doi fermieri de lângă ea arătau de parcă ar fi văzut o legendă trezită la

viață. Nimeni nu știa cum trebuia să se poarte cu o Aes Sedai, decât, poate, din auzite. Pesemne că nici unul dintre cei de-acolo nu mai văzuse vreodată o Aes Sedai, în afara locuitorilor din Tar Valon. Si nici ei, poate, nu ajunseseră în viață lor atât de aproape.

Însă ceea ce-o făcuse pe Min să tacă nu era simpla apariție a celor trei. Uneori, nu foarte adesea, i se întâmpla să vadă anumite lucruri, atunci când îi privea pe cei din jur. Frânturi de imagini care, de obicei, dispărău în numai câteva clipe. Din când în când, știa și ce însemnau – i se întâmpla de foarte, foarte puține ori, dar când știa, nu greșea niciodată.

Spre deosebire de mulți alții, femeile Aes Sedai și Străjerii lor erau întotdeauna înconjurați de imagini și aure care licăreau și dansau, uneori, atât de repede, încât Min se simtea amețită. Dar numărul nu avea importanță – i se întâmpla la fel de rar să-și dea seama ce însemnau. De astă dată, însă, afă mai mult decât și-ar fi dorit, și se înfioră.

Singura femeie pe care o cunoștea – zveltă, cu părul lung și negru care-i ajungea până la brâu – era o soră Galbenă, pe nume Ananda. În jurul ei, Min văzu o aureolă de o culoare cafenie, murdară, încrățită și brăzdată de un soi de râni căscate, putrezite, care se întindeau din ce în ce. Alături de ea stătea o Aes Sedai din Ajah Verde, micuță și blondă. Purta șalul cu ciucuri și cu flacără din Tar Valon care se zări pentru o clipă, când se întoarse cu spatele. Iar pe umăr, cuibărit, parcă, printre corzile de viață și crengile de măr înflorit brodate pe șal, purta un craniu omenesc. Un craniu de femeie, micuț, albit de soare. Cea de-a treia, o femeie drăguță, plinuță, aflată de cealaltă parte a încăperii, nu avea șal – cele mai multe Aes Sedai nu le purtau decât la ceremonii. Își ținea bărbia sus și umerii foarte drepti – semn de mândrie și putere. Îi privea cu ochii albaștri și reci pe oamenii veniți cu jalba, ascunsă, parcă, în ochii lui Min, de o perdeea de sânge, sfâșiată îci și colo. Pe chip păreau să i se scurgă șiroaie stacojii.

Perdeaua, craniul și aureola se pierduse printre celelalte imagini care dăնțiau neîncetat, apoi apăruă la loc și iarăși dispărură. Oamenii le priveau lung, cu respect și teamă, pe

Moarte. Răni, temnițe, moarte. Min înțelegea totul, de parcă ctea într-o carte.

Lăsă ochii în jos. Nu mai voia să observe nimic. „Măcar dacă n-a uitat“, se gândi. Nicicând, în cursul lungii sale călătorii din Munții de Negură, nu se simțișe deznađăjdută – nici măcar în cele două dăți când cineva încercase să-i fure calul. Acum însă, aşa se simtea. „Lumină, fă să-și amintească numele!“

– Jupânița Elmindreda?

Min tresări. În fața ei stătea o novice cu părul negru. Era foarte Tânără, nu părea să aibă mai mult de cincisprezece-saisprezece ani, dar se străduia să se poarte cu demnitate.

– Da. Eu sunt... aşa mă cheamă.

– Eu sunt Sahra. Vă rog să mă urmați... începu novicea, cu un glas ascuțit și oarecum mirat. Suprema Înscăunată vă așteaptă chiar acum în cancelaria sa.

Min scoase un ofstat de ușurare și o porni de îndată pe urmele fetei. Nu-și dădu gluga jos, dar aceasta n-o împiedica să vadă în jur și, cu cât observă mai multe, cu atât devine mai nerăbdătoare să-i vorbească Supremei. Coridoarele largi, care urcau în spirală, cu pardoselile lor în culori vii și cu tapiseriile și lămpile aurii atârnante pe pereti, erau aproape goale, căci Turnul fusese clădit pentru a adăposti mult mai mulți oameni decât se aflau acum acolo. Cu toate astea, aproape toate persoanele pe care le întâlnii aveau câte o imagine sau o aură care-i vorbea de primejdii și necazuri.

Cele două femei se întâlniră cu mai mulți Străjeri, dar aceștia treceră pe lângă ele fără să le arunce o privire. Erau bărbați care se mișcau precum lupii la vânătoare. Nici nu era nevoie să le observi săbiile de la cingătoare pentru a ști cât erau de primejdioși, însă cu toții păreau să aibă chipurile însângerate sau trupurile brăzdate de răni. Împrejurul capetelor lor dăńțiau săbii și sulițe amenințătoare. Aurele sclipeau tremurat, clătinându-se pe pragul subțire care despărțea viața de moarte. Pentru Min, erau ca niște morți care pășeau pe lângă ea. Știa că aveau să moară în aceeași zi ca și femeile pe care le zărise jos, sau cel mult la o zi după. Până și unii slujitori, bărbați și femei cu Flacăra Albă brodată pe piept care

se grăbeau care încotro, cu treburi, erau încunjurați de imagini care prevăsteau primejdii. O Aes Sedai pe care o zări într-un corridor lățuralnic părea împrejmuită de lanțuri care spânzurau în aer, iar alta, care străbătea un corridor în fața lui Min și a novicei, părea să aibă la gât o zgardă argintie. Min simți că se înăbușea. Îi venea să urle.

– Pentru cineva care n-a mai fost niciodată aici poate părea copleșitor, spuse Sahra, încercând fără să izbândească să lase impresia că se simtea la fel de în largul ei în Turn ca în satul de baștină. Dar să știi că sunteți în siguranță. Cu ajutorul Supremei Înscăunate, totul va fi bine, sfârși, cu glasul ușor tremurat când pomeni numele.

– Facă Lumina, îngână Min, iar novicea îi zâmbi încurajator.

Când ajunseră în corridorul care ducea la cancelaria Supremei, lui Min îi se strânse stomacul de emoții. Mergea aproape lipită de Sahra, și numai faptul că trebuia să se dea drept străină de acele locuri o împiedicase să ia la fugă înainte. Una din ușile care dădeau în cancelarie se deschise, și un Tânăr cu părul roșu-auriu ieși cu pași mari, aproape izbindu-se de Min și de călăuza ei. Înalt, zvelt și puternic, cu un surtuc albastru brodat cu aur pe mânci și la guler, Gawyn din Casa Trakand, fiul Reginei Morgase din Andor, arăta exact ca un Tânăr nobil fălos. Si mâños. Min nu mai avu vreme să plece frunta. Ochii li se întâlniră. Gawyn făcu ochii mari de uimire, apoi se încruntă, sfredelind-o cu privirea albastră și înghețată.

– Te-ai întors, deci. Știi unde-ai plecat soră-mea și Egwene?

– Nu sunt aici? se miră Min, uitând de toate din pricina fiorului de spaimă care-o cuprinse; până să-și dea seama ce facea, îl apucă de brațe, privindu-l fix și făcându-l să se tragă un pas înapoi. Gawyn, au plecat spre Turn în urmă cu mai multe luni! Elayne, Egwene, Nynaeve și cu Verin Sedai și cu... Gawyn, ce...

– Liniștește-te, îi spuse el, desfăcându-i cu blândețe mâinile. Pe Lumină! Nu voi am să te sperii aşa. Au ajuns cu bine, dar n-au scos nici o vorbă despre unde au fost și de ce. Ori cum, mie nu mi-au spus nimic. Pesemne că nici tu n-ai să-mi spui, aşa-i?